

Homilija v stolnici na praznik Brezmadežne in ob začetku leta Božjega usmiljenja, 8. decembra 2015

Danes, ko smo zbrani v naši stolnici, smo v Duhu na poseben način povezani s sv. očetom, papežem Frančiškom, zato na današnji praznik z veseljem razglašam jubilejno leto usmiljenja za mariborsko nadškofijo.

Za mnoge je bilo presenečenje, ko je sv. oče Frančišek pred pol leta sporočil novico, da bomo v vesoljni Cerkvi na današnji dan, na praznik Marijinega Brezmadežnega spočetja ter ob 50-letnici zaključka II. vatikanskega koncila, začeli obhajati posebno jubilejno sveto leto usmiljenja.

Pred nekaj dnevi je papež sam pojasnil, zakaj ta odločitev. Po sklepu koncila je bila v Cerkvi misel o Božjem usmiljenju živo navzoča. Takratni papež, blaženi Pavel VI. je veliko govoril o usmiljenju in je večkrat naglašal to misel. Na poseben način pa je to misel še obogatil in poudaril sveti papež Janez Pavel II., predvsem s svojo okrožnico o Božjem usmiljenju »Dives in misericordia«, na poseben način tudi s kanonizacijo sv. Favstine Kowalske ter z razglasitvijo praznika Božjega usmiljenja, ki ga v Cerkvi obhajamo na nedeljo po veliki noči.

Papež Frančišek zato pravi, da misel na leto Božjega usmiljenja »ni njegova zamisel«, ampak izhaja iz tradicije življenja Cerkve v zadnjih desetletjih. Sam pravi, da je z razglasitvijo svetega leta želel storiti nekaj, da se bo ta tradicija nadaljevala.

Sedanji papež rad poudarja, kako zelo današnji človek potrebuje usmiljenje in sočutje. Tako med drugim tudi pravi, da bi Cerkev sredi današnjega sveta morala biti kakor »vojaška bolnišnica sredi polja«, po boju, ko je veliko ljudi ranjenih in zlomljenih. Potrebno je skrbeti za vse ter jim pomagati, da bi ozdraveli.

Zakaj sveto leto? Ko človek iskreno pogleda na svoje življenje, kmalu spozna tudi svojo grešnost. Še več, spozna, da smo vsi ljudje tudi grešniki in nosimo s seboj notranja bremena. Jezus pa želi biti naš odrešenik in zato nam odpira svoje srce. »Pridite k meni, vsi, ki se trudite in ste obteženi, jaz vas bom poživil...« Sam nebeški Oče nam po svojem Sinu želi pokazati veličino svojega usmiljenja, zato nam tudi pošilja Sv. Duha, da bi se mi duhovno prebudili in se odločili velikodušno in nepreklicno stopiti na pot za Gospodom. Zato papež pravi, da bo sveto leto poseben čas milosti, leto odpuščanja, sprave in milostni čas utrditve naše vere.

Ljudje se sredi sveta tolikokrat čutimo osamljene, ranjene in ob vsem tem tudi, kot da smo prepuščeni samemu sebi in naj bi sami nosili bremena, ki nam jih

nalaga življenje. Marsikdo nima nikogar, ki bi mu izkazoval bližino, pokazal sočutje ali bi mu z dejanji pokazal, da tudi trpljenju ostaja prijatelju zvest in da z njim sočustvuje. Trpljenje in preizkušnje pa ne oddaljijo človeka le od bližnjih, ampak ga odtrgajo tudi od Boga!

Človeku, ki kakorkoli trpi, želimo v svetem letu usmiljenja pokazati pot k Bogu, k njemu, ki je najprej naš Oče in se nam na otipljiv način razodeva prek svojega usmiljenja in dobrote.

Usmiljenje, ki ga je človek deležen z Božje strani, odpira človeka na eni strani za Boga in hkrati, na drugi strani človek odkriva svoje najgloblje bistvo in s tem tudi svojo pot v prihodnost. Teološki misleci poudarjajo, da se Božja očetovska ljubezen na poseben način kaže ob naši odločitvi za spreobrnjenje. On, ki je naš Stvarnik, ki je vseveden in vsemogočen, nas tako zelo ljubi, da je osebno ganjen in se razneži, kadar človek najde svoje pravo bistvo in smer, ki vodi človeka nazaj k resnici in nazaj k Bogu.

Ko nam je dana milost, da odkrijemo in doživimo veličino in lepoto Božjega usmiljenja, nas to izkustvo samo po sebi vodi k drugačnemu odnosu do bližnjih: postajamo po Božjem vzoru tudi mi bolj strpni, postajamo tudi razumevajoči, potrpežljivi in nežni. Sveti oče želi, da bi v svetem letu vsi mi prehodili to duhovno pot, da bi postajali bolj strpni, razumevajoči, potrpežljivi in nežni. Opozarja nas in hkrati tudi spodbuja: »Vsak od nas je grešnik, vsak od nas je obdan s slabostmi, toda Bog me sprejema in me ljubi takega, kot sem, zato moram tudi jaz druge ljubiti na enak način«.

Vesel sem, da ste z danes menoj ob oltarju navzoči moji najožji sodelavci, da ste tukaj naddekani in dekani, kajti sporočilo svetega leta usmiljenja želi doseči prav vsakega človeka. Prosim vas, da ponesete spodbudne besede sv. očeta o veličini Božjega usmiljenja vsakemu človeku širom naše nadškofije. V tem milostnem času Bog vsakemu izmed nas zagotavlja: »rad te imam, ljubim te, želim samo, da gre tvoja pot v dobrem tudi še naprej!« To so besede tolažbe, ki jih ljudje kdaj izrečemo bolnim, ostarelim in osamljenim z namenom, da bi po teh besedah preizkušani dobil novo moč za življenje in novo upanje. V letu usmiljenja pa te besede Gospod sam govori in izreka vsakemu človeškemu srcu z enim samim namenom: da bi mi mogli doživeti in začutiti Božjo bližino in moč njegove neizmerne ljubezni.

Sveto leto je zato velika priložnost, ki je ne smemo zamuditi. Naj bo to čas milosti, ko bomo kristjani tudi v zakramentu sprave začutili, da rane, ki so nas skelele, po Božjem dotiku niso več samo prikrite, morda s vsakdanjimi skrbi in opravki, ampak so ozdravljene, in naše srce napolnjeno z usmiljenjem.

Kot romarji skoti svetoletna vrata imejmo živo v zavesti, da ima naše življenje svoj cilj, da ljudje nismo ujeti samo v ta vidni svet in ne živimo samo za to, kar se da izmeriti, stehtati ali prešteti, ampak ima to življenje globlji smisel! Duhovna budnost, h kateri vas posebej spodbujam v svetem letu, naj v vseh nas zbudi hrepenenje, da bo v nas zaživela in se utrdila milost svetega krsta. Naj nam iskrena hvaležnost za dar vere, ki smo jo prejeli pri krstu, prinese novo duhovno moč in nov zagon za naše življenje.

Sadove poglobitve osebne vere in pozitivne odnosa z Bogom po Božjem usmiljenju cerkveni očetje vidijo v delih usmiljenja, za kar naj bi si kot kristjani prizadevali. Ko izvršujemo dela usmiljenja, bodisi telesna, ali duhovna, postajamo po svojem prizadevanju podobni Božjemu Sinu, ki »ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi on nam stregel in dal svoje življenje za mnoge.«

Tudi v Devici Mariji katere brezmadežno spočetje obhajamo danes, nam je Gospod zapustil čudovit odsev nebeške lepote, z enim samim namenom, da bi nam, Brezmadežna, kot svetilnik kazala smer romanja skozi to naše življenje. Praznik Brezmadežne budi v nas misel, da je edina stvar, ki človeku jemlje dostojanstvo in čast, odvrnitev od resnice in od Boga, se pravi greh.

Dogma o Marijinem brezmadežnem spočetju nam ne spregovori samo o tem, naj bi se borili zoper greh, ampak tudi o tem, da je Bog močnejši od greha in da je tam, kjer se je pomnožil greh, se še bolj pomnožila milost. Marija, Brezmadežna je najlepši dokaz in zagotovilo, da je temu res tako.

Naj bo sveto leto, v katerega danes polni pričakovanja vstopamo z velikim zaupanjem, za vsakega od nas poseben čas milosti in Božje bližine!

Dopustimo, da nam bo Bog mogel spregovoriti na srce po svojem usmiljenju. Zato sredi sveta ne bodimo zgolj nemi gledalci ali samo kritiki. Nagovorjeni z Božjo besedo in notranje prerajeni pri krstu si prizadevajmo, da bi po našem življenju in ravnanju ta naš svet postajal bolj usmiljen, s tem pa tudi bolj človeški in bolj v sladu z Božjo voljo.

Bog nam ničesar ne vsiljuje, samo ponuja nam svoje darove, ker nam želi dobro. Sprejeti Božje usmiljenje, to za nas pomeni: ustvariti takšno okolje našega delovanja, da bo življenje, ki smo ga prejeli od Boga, obrodilo bogate sadove ter se bomo zato čutili uresničene in srečne. Bog nas ne pušča samih sredi sveta, prav zato je bil z učlovečenjem pripravljen vstopiti v ta naš svet, pripravljen biti razpet na križu in pripravljen celo umreti za nas. S tem nam je prižgal in prinesel Luč, brez katere se ne bi mogli soočati s temo tega sveta.

Prosimo Brezmadežno devico Marijo naj nas vodi in spremlja na duhovni poti leta usmiljenja. Naj nas ogrne s svojim materinskim plaščem ter nas varuje pred temo tega sveta, pred hudobijo in grehom. Tudi v tej sveti daritvi povzdignimo svoja hrepenenja in prosimo, naj se nas v globini naših src dotakne usmiljenje nebeškega Očeta. Obogateni z darom usmiljenja bomo potem lahko naredili nov korak na poti k bližnjim, kajti videli bomo njihove stiske in na nje skušali po svojih najboljših močeh tudi odgovoriti. Bodimo usmiljeni, kakor je usmiljen nebeški Oče! Amen

msgr. Alojzij Cvikl DJ
nadškof metropolit